

Partea 1: Împăcarea

Cuprinsul

Introducere	1
Termeni diferiți în legătură cu mântuirea	2
Ispășire și împăcarea	6
Două slujiri ale apostolului Pavel	7
Justificarea (îndreptățirea) și împăcarea	8
Ce înseamnă împăcarea?	8
De ce este necesară împăcarea?	11

Introducere

Împăcare cu Dumnezeu! Avem oare nevoie de împăcare și, dacă da, de ce?

Ei bine, încă de când omul a căzut în păcat în Grădina Edenului (Geneza 3), el este departe de Dumnezeu (compară cu Efeseni 2.13). Această distanță fundamentală față de Dumnezeu nu este evidentă în modul de viață al fiecărui om, dar Cuvântul lui Dumnezeu vorbește foarte clar despre aceasta: oamenii sunt „urâtori de Dumnezeu” (Romani 1.30), „neevlavioși” (Romani 5.6), „vrăjmași ai lui Dumnezeu” (Romani 5.10), „fără Dumnezeu” (Efeseni 2.12), „întunecați în înțelegere” și „înstrăinați de viața lui Dumnezeu” (Efeseni 4.18), despărțiți de Dumnezeu de un munte de „nelegiuiri” (Isaia 59.2). Mulți se simt inconfortabil dacă se gândesc la Dumnezeu. Pentru unii, acest sentiment se transformă în blasfemie, insultându-L sau negându-L pe Dumnezeu. Gândul la Dumnezeu este ținut în mod deliberat departe de viața lor.

Alții, pe de altă parte, suspectează sau chiar știu că ceva nu este în regulă în relația lor cu Dumnezeu și cred că trebuie să-L împăce pe Dumnezeu într-un fel sau altul: ei se străduiesc să-L includă pe Dumnezeu în viața lor de zi cu zi și să se apropie de El: de exemplu, participând la „slujbe” și devoțiuni în bisericile lor și urmând tradițiile și obiceiurile bisericii (cum ar fi botezul, confirmarea, împărtășania, spovedania, rugăciunile, celebrarea sărbătorilor bisericești etc.). Sau încearcă să compenseze faptele lor „rele” - în speranța că Dumnezeu ar putea fi mulțumit cu ei până la urmă - cu fapte pe care ei cred că Dumnezeu le consideră fapte „bune”.

Oricine consultă Cuvântul lui Dumnezeu pe tema *împăcării* își dă seama de două lucruri: pe de o parte, Dumnezeu nu are deloc nevoie să fie împăcat, deoarece El nu a

Introducere

devenit niciodată vrăjmașul omului - dimpotrivă, în dragostea Sa, El chiar a făcut totul pentru a-l readuce în părtășia Sa pe omul care era îndepărtat de El. Dumnezeu este neschimbător în natura Sa, aceasta face parte din divinitatea Sa. Căderea omului în păcat nu a zdruncinat în niciun fel dragostea Sa; de fapt, dragostea Sa a devenit și mai evidentă după aceea: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3.16).

Pe de altă parte, omul nu poate nici să înlăture el însuși ceva din muntele său de nedreptate, nici să câștige vreun merit pentru a intra într-o relație cu Dumnezeu în care să se poată simți cu adevărat confortabil în prezența lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că împăcarea cu Dumnezeu trebuie să fie dăruită de Dumnezeu Însuși. Și vom vedea că El dorește cu plăcere să facă aceasta.

În această primă parte, ne vom preocupa cu întrebarea: Ce este împăcarea în esența ei? Este foarte regretabil dacă nu cunoaștem dimensiunea împăcării și cât de mult S-a apropiat Dumnezeu de noi în vrăjmășia și îndepărtarea *noastră* de El.

Dumnezeu ne-a dăruit foarte mult în Evanghelia Sa. Nu este vorba doar despre faptul că suntem mântuiți și „mergem în cer” într-o zi; Dumnezeu ne-a rezervat multe alte binecuvântări, pe care ar trebui să le cunoaștem, pentru beneficiul nostru. Pentru mulți credincioși, termeni precum „naștere din nou”, *justificare*, *ispășire*, *satisfacție*, *substituție*, *iertare*, *eliberare*, *răscumpărare*, *mântuire* și *împăcare* sunt doar sinonime pentru: „Nu mai merg în iad”.

Dar dacă ne preocupăm cu adevărat cu acești termeni, ne dăm seama de dimensiunea și amploarea mântuirii, pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o și pe care Hristos a câștigat-o pentru noi, și învățăm s-o prețuim. Altfel, vom fi ca o persoană fără adăpost, căreia i se dă o casă mare - cu bucătărie, sufragerie, dormitor, baie, garderobă, cameră de oaspeți etc. - dar care se mulțumește să stea sub veranda acoperită, deoarece crede că nu există nimic mai mare sau mai frumos.

Printre elementele mântuirii noastre enumerate mai sus, *împăcarea* este cu siguranță una dintre cele mai mari binecuvântări. Ea se bazează pe celelalte elemente și, de asemenea, le include.

Să aruncăm acum o scurtă privire asupra diferiților termeni.

Termeni diferiți în legătură cu mântuirea

- **Nașterea din nou**

Prin nașterea din nou ni se dă viață divină, prin care devenim părtași la natura divină. Devenim sfinți și fără cusur și primim capacitatea de a percepe

Introducere

dragostea lui Dumnezeu și de a răspunde la ea. Aceasta ne face copii ai lui Dumnezeu.¹

• **Îndreptățirea**

După ce am fost îndreptățiți (Romani 3.24²), nu mai stăm înaintea lui Dumnezeu ca păcătoși, ci ca neprihăniți, adică nu doar ca cei cărora li s-a iertat pedeapsa, ci ca cei care nu au păcătuit niciodată. Aceasta a devenit posibil deoarece noi – pentru că acum suntem „în Hristos”³ - am fost plasați într-o poziție complet nouă. Când Dumnezeu se uită în jos la noi, El nu-i mai vede pe cei care au comis această faptă teribilă sau au rostit această blasfemie, ci vede gloria lui Hristos. Noua viață „în Hristos” este fără păcat și nu poate păcătui, iar din vechea viață nu a rămas nicio pată de păcat. Prin urmare, îndreptățirea are două aspecte:

- Un aspect este *îndreptățirea de păcate* și de păcat ca putere în noi (Romani 3.25,26; 6.7⁴); aceasta este partea negativă.
- Celălalt aspect este *îndreptățirea vieții*, aceasta este noua poziție; aceasta este latura pozitivă. Prin îndreptățire, credinciosul nu a fost plasat într-o poziție (de nevinovăție) - ca Adam înainte de cădere - din care poate cădea din nou prin păcătuire; ci, deoarece credinciosul a fost plasat „în Hristos”, el nu mai poate cădea niciodată din această poziție de persoană neprihănită.

• **Ispășirea**

Ispășirea se referă la ceea ce a făcut Hristos cu privire la păcat și la păcate. Ea are două aspecte: Un aspect este *satisfacția* pe care Hristos a făcut-o pentru Dumnezeu cu privire la păcat și păcate, iar celălalt aspect este *substituirea*, pe care

¹ «Dar tuturor celor care L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui, care au fost născuți nu din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia omului, ci din Dumnezeu.» (Ioan 1.12,13).

«Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duhul este duh.» (Ioan 3.6).

«Prin care ne-a dat promisiunile cele mai mari și prețioase, ca prin acestea să vă faceți părtași naturii divine, după ce ați scăpat de stricăciunea care este în lume prin poftă.» (2 Petru 1.4).

² «Fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.» (Romani 3.24).

³ «Îndreptățiți în Hristos» (Galateni 2.17). «Vii față de Dumnezeu, în Hristos Isus» (Romani 6.11). «Noi suntem „în Hristos Isus”» (Romani 8.1).

⁴ «Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui, pentru arătarea dreptății Sale, datorită trecerii peste păcatele făcute mai înainte, în îngăduința lui Dumnezeu, spre arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus. ... Pentru că cine a murit a fost îndreptățit față de păcat.» (Romani 3.25,26; 6.7).

Introducere

Hristos a făcut-o *pentru noi, credincioșii*, pentru a merge la judecată în locul nostru.

- **Satisfacția**

Prin lucrarea lui Hristos de la Golgota, toate cerințele sfinte ale lui Dumnezeu cu privire la păcat și păcate au fost satisfăcute. Dreptatea lui Dumnezeu și sfințenia lui Dumnezeu au fost dovedite. În acest sens, „ispășirea ... este pentru întreaga lume” (1 Ioan 2.2). Hristos în glorie este Cel „pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire ... spre arătarea dreptății Sale” (Romani 3.25,26), astfel încât Dumnezeu poate îndreptăți pe oricine⁵ „care este din credința în Isus” (Romani 3.26). Aceasta înseamnă că *orice* păcătos poate veni; problema păcatului său poate fi rezolvată și el însuși poate fi mântuit. Putem vesti cu îndrăzneală Evanghelia *tuturor* oamenilor. Pentru a exprima oarecum mai simplu, s-ar putea spune că credincioșii calviniști au dificultăți în a vedea acest aspect al ispășirii.

- **Substituirea**

În timp ce *satisfacția* este aspectul ispășirii, care are o semnificație *globală* și este orientat spre Dumnezeu, celălalt aspect al ispășirii, *substituirea*, este *limitat* la credincioși. În Matei 20.28 se spune literal: „Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”. Când Scriptura vorbește despre ispășirea păcatelor, aceasta este întotdeauna limitată la „noi” respectiv la „mulți.”⁶ Hristos a mers la judecată și a purtat pedeapsa ca Locțiitor pentru păcatele tuturor celor care cred. Aici, din nou, spus simplu, arminienii au greutate în a înțelege corect acest aspect.⁷

- **Iertarea**

Dumnezeu a îndepărtat muntele de păcate, care ne despărțea de El. Acum nu mai stăm vinovați în fața Lui, ci avem o conștiință curată (Evrei 10.22⁸).

⁵ Vezi Ioan 3.16: «Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.»

⁶ Isaia 53.12; Matei 20.28; 26.28; Marcu 10.45; 14.24; 1 Corinteni 15.3; Evrei 2.17; 1 Petru 2.24; 1 Ioan 2.2; 4.10; Apocalipsa 1.5. Vezi și capitolul „Ispășire limitată”.

⁷ Vezi și imaginea Zilei mari a ispășirii în capitolul următor.

⁸ «Să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței, având inimile curățite de o conștiință rea și trupul spălat cu apă curată.

Introducere

- **Răscumpărarea**

Am fost eliberați din captivitatea păcatului, a lui satan și a lumii. Acum am fost aduși la Dumnezeu și suntem liberi să facem voia Lui; și nici satan, nici păcatul, nici lumea nu-și pot revendica vreun drept asupra noastră. Hristos a plătit pentru aceasta cu sângele Său. În cadrul răscumpărării are loc o *schimbare a stării* celor răscumpărați. În principiu, copiii lui Dumnezeu sunt deja răscumpărați, dar răscumpărarea trupului lor și a moștenirii lor urmează să aibă loc.⁹

- **Cumpărarea**

Cumpărarea este mult mai cuprinzătoare decât răscumpărarea; totuși, nu tot ceea ce a fost cumpărat este răscumpărat în același timp.¹⁰ Un sclav poate fi cumpărat de un alt stăpân, dar rămâne sclav și după aceea. Însă, dacă apoi el este eliberat, el este și răscumpărat. Prin lucrarea Sa de pe cruce, Hristos i-a *cumpărat* pe toți oamenii, credincioși¹¹ și necredincioși¹², chiar și întreaga lume¹³. El a plătit prețul pentru toți aceștia la Golgota. El i-a *răscumpărat* deja pe credincioși, în timp ce răscumpărarea creației urmează să aibă loc.¹⁴ În cadrul cumpărării are loc o *schimbare a proprietarului* celui cumpărat.

- **Mântuirea**

Mântuirea are loc în trei moduri:

- Avem *mântuirea sufletului* deja acum.¹⁵ Aceasta înseamnă că suntem salvați de la judecată.¹⁶ Mântuirea are valabilitate eternă.¹⁷
- Dar chiar și în circumstanțele noastre actuale de pe pământ experimentăm *mântuirea temporală* în mai multe moduri: prin botez, prin puterea vieții Fiului lui Dumnezeu din cer, prin intervenția lui Dumnezeu în circumstanțele noastre, prin trăirea în doctrina sănătoasă,

⁹ Romani 8.24; Efeseni 1.14.

¹⁰ 2 Petru 2.1.

¹¹ 1 Corinteni 6.20; 7.23; Apocalipsa 5.9; 14.3.

¹² 2 Petru 2.1,2.

¹³ Matei 13.38,44; Efeseni 1.14; Evrei 2.9.

¹⁴ În aceasta nu sunt incluși necredincioșii.

¹⁵ 1 Petru 1.9.

¹⁶ Faptele apostolilor 16.30.

¹⁷ Evrei 5.9.

Introducere

prin purtarea armurii, prin judecata de sine, prin menținerea unității și armoniei, prin aceea că avem o atitudine smerită.¹⁸

- În cele din urmă, Scriptura cunoaște, de asemenea, *mântuirea finală*, atunci când am ajuns în casa Tatălui.¹⁹ Atunci și trupul nostru va fi mântuit definitiv.

- **Împăcarea**

Împăcarea este consecința ispășirii și este, de asemenea, strâns legată de aceasta. În 1 Petru 3.18 vedem ispășirea: „Pentru că Hristos a suferit *o singură dată* pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepti [aceasta este ispășirea]”. Finalul acestui verset („ca să ne aducă la Dumnezeu”) exprimă *împăcarea* în forma cea mai concisă. După cum vom vedea, oamenii care erau ostili lui Dumnezeu și îndepărtați de El sunt aduși aproape de El, se simt bine acolo și sunt o bucurie pentru Dumnezeu.

Ispășire și împăcarea

Ispășirea și *împăcarea* sună asemănător și, după cum am văzut, sunt strâns legate. Ca urmare, adesea nu sunt ținute separat. Însă *ispășirea* (*hilasmos*) și *împăcarea* (*katallage*) nu sunt același lucru. Atât în germană, cât și în greacă, acestea sunt două cuvinte complet diferite care au, de asemenea, sensuri diferite.

Pe lângă satisfacerea lui Dumnezeu în ceea ce privește păcatul și păcatele, *ispășirea* se referă și la îndepărtarea păcatelor credincioșilor. Probabil că ele pot fi aduse la același numitor în felul următor:

- *Oamenii sunt împăcați*, adică sunt aduși înapoi de la înstrăinare și vrăjmășie;
- *Păcatele sunt ispășite*, adică, înainte de toate, sunt îndepărtate (1 Ioan 3.5: „ca să înlătore păcatele noastre”).

Pentru ca oamenii să poată fi *împăcați* cu Dumnezeu, trebuia să se aducă o jertfă de ispășire. Pe de o parte, jertfa pentru păcat oferă satisfacție lui Dumnezeu în legătură cu păcatul în sine și, într-un anumit sens, cu toate păcatele (găsim această idee și în *ispășirea* pentru întreaga lume; 1 Ioan 2.2²⁰); pe de altă parte, jertfa pentru păcat este o

¹⁸ În privința aceasta, câte un exemplu în ordinea punctelor prezentate: 1 Petru 3.21; Romani 5.10; Matei 8.25,26; 1 Timotei 4.16; Efeseni 6.17; 1 Petru 4.17,18 în legătură cu 1 Corinteni 11.31,32; Filipeni 2.12 în legătură cu Filipeni 2.1-3.

¹⁹ «Așa și Hristosul, după ce S-a adus o singură dată jertfă, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă» (Evrei 9.28).

²⁰ «El este ispășire ... și pentru lumea întreagă» (1 Ioan 2.20).

Introducere

substituire în raport cu omul, în sensul că Hristos a purtat suplinitor pedeapsa pentru păcatele credincioșilor - nu ale tuturor oamenilor.

Aceste idei sunt prezentate în mod simbolic în Leviticul 16, capitolul despre așa-numita Marea zi a ispășirii. Cei doi țapi, care joacă rolul principal în jertfele de acolo, reprezintă cele două laturi, cele două aspecte ale ispășirii:

- Primul țap, „pe care a căzut sorțul pentru Domnul” (Leviticul 16.9), este îndreptat spre DOMNUL: satisfacerea sau mulțumirea lui Dumnezeu.
- Celălalt țap, „pe care a căzut sorțul pentru Azazel” (Leviticul 16.10), este îndreptat spre păcatele poporului lui Dumnezeu: substituirea.

În mod deosebit, apostolul Pavel ne prezintă natura și efectele împăcării.

Două slujiri ale apostolului Pavel

În 2 Corinteni 3-5, apostolul Pavel descrie două slujbe: *slujba noului legământ* și *slujba împăcării*.

Aspectul principal al *slujbei noului legământ* se referă la *atitudinea lui Dumnezeu față de om*: modul în care Dumnezeu îi arată *omului* favoarea (harul). El îi *dăruiește omului* iertarea păcatelor și îi scrie gândurile Sale *în inimă*. Prin aceasta *omul* este capabil să-L cunoască pe Dumnezeu.

Aspectul principal al *slujbei împăcării* se referă la *atitudinea omului față de Dumnezeu*: modul în care El obține ceva *pentru Sine Însuși* prin schimbarea acestei atitudini:

Dumnezeu a vrut să

- pună pe om „înaintea Lui” (Coloseni 1.22),
- „să împace toate lucrurile cu Sine” (Coloseni 1.20) și „să ne împace cu El” (2 Corinteni 5.18), respectiv ca noi să fim „împăcați cu Dumnezeu” (Romani 5.10),
- să devenim „aproțiați” (Efeseni 2.13) de El,
- avem „intrare la Tatăl” (Efeseni 2.18).

Dumnezeu Și-a dorit ca oamenii să fie aproape de El deja atunci când poporul Israel era în pustie. El a rezumat lucrarea, pe care o făcuse pentru Israel, astfel: „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus *la Mine*” (Exodul 19.4). Prin urmare, lucrarea de răscumpărare a avut ca scop aducerea poporului *la Dumnezeu*.

Ideea că suntem aduși aproape de Dumnezeu prin împăcare nu o găsim doar la Pavel, ci și, așa cum am văzut deja, la Petru: „Pentru că și Hristos a suferit *o singură dată* pentru păcate, Cel drept pentru cei nedreți [aceasta este ispășirea], ca să ne *aducă la Dumnezeu* [aceasta este împăcarea]” (1 Petru 3.18). Împăcarea (adică, faptul că noi suntem aduși la Dumnezeu și avem acces la El ca Tată) pare să fie punctul cel mai înalt la care ne poate duce lucrarea Domnului.

Introducere

Rezumând, putem spune: slujba noului legământ ne arată ce este *Dumnezeu pentru om*; slujba împăcării ne arată ce este *omul pentru Dumnezeu*.

Justificarea (îndreptățirea) și împăcarea

Este demn de remarcat faptul că în Coloseni 1.22 nu se spune: „El v-a împăcat ... pentru a vă *face* sfinți și fără pată și de neînvinuit” sau: „pentru a vă prezenta sfinți și, prin urmare, de neînvinuit *înaintea lumii*”, ci se spune: „pentru a vă prezenta sfinți și fără pată și de neînvinuit *înaintea Lui*”. Aceasta înseamnă că:

- Dumnezeu vrea ca oamenii, care erau vrăjmașii Lui și înstrăinați de El, să stea acum „sfinți” (= puși deoparte pentru Dumnezeu) înaintea Lui.
- El vrea ca oamenii, care au fost desfigurați prin păcat, murdărie și pete, să fie acum „fără pată” înaintea Lui
- și cei care au meritat doar pedeapsa și judecata, să stea acum „de neînvinuit înaintea Lui”.

În cazul împăcării nu este vorba despre satan, lume și îngeri, așa cum este în cazul îndreptățirii. Nu, este vorba despre *Dumnezeu* Însuși și despre ceea ce *Îi* poate face plăcere. - În cazul justificării avem de-a face cu *vinovăția* omului și cu poziția sa printre semenii săi, în timp ce în cazul împăcării avem de-a face cu *starea stricată* a omului și cu poziția lui înaintea lui Dumnezeu. Prin justificare, credinciosul a fost adus într-o stare ca și cum nu ar fi păcătuit niciodată. Împăcarea, dimpotrivă, pune în ordine relația omului cu Dumnezeu. Sentimentele, gândurile și dorințele sale sunt aduse într-o stare în care omul se poate apropia de Dumnezeu cu bucurie și dragoste, iar Dumnezeu poate avea plăcere de acest om.²¹

Ce înseamnă împăcarea?

Cuvântul grecesc pentru „împăcare” (*katallage*) provine inițial din sfera comercială și înseamnă: ceva de valoare egală este schimbat între doi parteneri de afaceri printr-o tranzacție comercială²², astfel încât ambele părți să fie mulțumite de rezultat. Aceasta înseamnă: împăcarea omului în raport cu Dumnezeu nu înseamnă doar că atitudinea omului față de Dumnezeu este schimbată, astfel încât omul să nu mai gândească negativ despre Dumnezeu. Împăcarea înseamnă, de asemenea, că lucrurile care au stat

²¹ Când vom fi odată în casa Tatălui, aceasta va i în mod desăvârșit. Aici pe pământ, credinciosul poate avea uneori gânduri și sentimente ca nu pot fi plăcute lui Dumnezeu. Atunci bucuria lui este tulburată. Dar astfel de gânduri vin din carne și nu descind din natura nouă, pe care am primit-o.

²² De exemplu marfă prin bani.

Introducere

între Dumnezeu și om sunt puse în ordine în chip desăvârșit, astfel încât nimic să nu stea în calea unei părtașii pline de bucurie cu Dumnezeu.

Coloseni 1.21 arată despre ce este vorba în împăcarea omului cu Dumnezeu: „Odinioară erați *străini și vrăjmași* în gândire, prin lucrări rele”. Înstrăinarea și vrăjmășia omului trebuiau înlăturate. Omul înstrăinat, care era, de asemenea, vrăjmaș față de Dumnezeu, trebuia să fie adus din nou aproape de Dumnezeu (mult mai aproape decât Adam în Grădina Eden²³) și să devină un om de care Dumnezeu Se poate bucura, pentru că el Îl iubește pe Dumnezeu. În termeni mai generali: împăcarea înseamnă că ceva este readus în armonie cu Dumnezeu și este modelat în așa fel încât Dumnezeu să Se poată bucura de el – dintr-un vrăjmaș devine un prieten.

Atunci când doi oameni se împacă, uneori ambii trebuie să cedeze, ambii au ceva de condamnat, ambii au ceva de mărturisit și ambii trebuie să depășească o înstrăinare, deoarece greșelile, vrăjmășia și înstrăinarea se află adesea de ambele părți, chiar dacă poate nu întotdeauna în aceeași măsură. Nu trebuie să transferăm această idee la relația dintre Dumnezeu și om. Atunci când relația dintre Dumnezeu și om este adusă în ordine, nu înseamnă că cele două „părți” se întâlnesc și fiecare cedează puțin. Dumnezeu nu devenise vrăjmașul omului, nici nu crease o prăpastie între El și om. *Omul* devenise un vrăjmaș al lui Dumnezeu, *el* s-a abătut de la Dumnezeu și s-a distanțat de Dumnezeu. De aceea, nu *Dumnezeu* este Cel care trebuie să Se împace *cu omul*, așa cum se spune uneori în mod eronat, ci *omul* trebuie să se împace *cu Dumnezeu*. Atitudinea lui Dumnezeu față de om nu s-a schimbat niciodată, deoarece Dumnezeu nu se poate schimba, El fiind Cel neschimbător: „Eu, DOMNUL, nu Mă schimb” (Maleahi 3.6; compară cu Evrei 13.8; Iacov 1.17).

Dar nu numai atât: după ce omul s-a îndepărtat de Dumnezeu, Dumnezeu i-a arătat dragostea Sa într-o măsură și mai mare. Astfel, citim în Romani 5.8: „Dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi”, și în Ieremia 31.3: „Da, te-am iubit cu o iubire eternă”. Chiar dacă păcătosul devenise vrăjmașul lui Dumnezeu - Dumnezeu avea întotdeauna sentimente de dragoste pentru el.

Acest gând este foarte important pentru cei care cred că au păcătuit atât de mult împotriva lui Dumnezeu și au fost atât de ostili încât trebuie mai întâi prin lacrimi, penitență sau o viață mai bună să-L facă pe Dumnezeu să Se îndure de ei. Nu, oricâte lacrimi sau exerciții de penitență ar fi - acestea nu-L pot face pe Dumnezeu mai milostiv și mai îndurător decât este deja. Dimpotrivă, exercițiile de penitență și altele asemenea nu fac decât să ne îndepărteze tot mai mult de Dumnezeu și să ne împiedice să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru marea Sa dragoste, pentru marele Său har și pentru marea Sa îndurare.

²³ Adam, de exemplu, nu-L cunoștea pe Dumnezeu ca Tată.

Introducere

În eforturile sale de a-l împăca pe Esau (vezi Geneza 32.1-33.11), Iacov este o imagine a unui om care (astăzi) se străduiește să se împace cu Dumnezeu prin propriile sale eforturi. Pentru că omul gândește că Dumnezeu trebuie împăcat, el încearcă să realizeze această împăcare prin tot felul de eforturi (lucrări onorifice), daruri (sacrificii financiare), ritualuri (căsătorie religioasă, botez), autoumilitare (până la autoflagelare) și așa mai departe. Dar el nu realizează că nu Dumnezeu este Cel care trebuie împăcat, ci el însuși trebuie împăcat cu Dumnezeu. Dacă Dumnezeu trebuia să fie împăcat, atunci vrăjmășia ar fi trebuit să fie de partea lui Dumnezeu. Însă vrăjmășia și înstrăinarea nu au fost de partea lui Dumnezeu, ci de partea omului: nu Dumnezeu a fost Cel care S-a îndepărtat de om, ci omul s-a îndepărtat de Dumnezeu.

În ceea ce privește relația dintre om și Dumnezeu, trebuie să constatăm că distanța dintre cei doi crește mereu. Căci s-a arătat, că vrăjmășia omului față de Dumnezeu nu numai că nu s-a schimbat, nu, ci ea s-a înrăutățit cu atât mai mult cu cât Dumnezeu Își întindea mai mult și mai îndelungat mâna către om și îi arăta dragoste.

Vedem aceasta în istoria poporului Israel. Mai întâi, poporul își face o imagine a Dumnezeului care l-a scos din Egipt. După ce Dumnezeu a pedepsit poporul, El are din nou milă de el. Pe următoarea treaptă descendentă, poporul se întoarce la dumnezeii națiunilor. Cu toate acestea, Dumnezeu le dă judecători, care îi salvează. Însă, ei se întorc mereu la idoli. Mai târziu, Dumnezeu le dă profeți, care îi avertizează. Dar acum ei chiar persecută pe cei care îi avertizau și îiucid pe unii dintre ei. Când, în cele din urmă, Dumnezeu Îl trimite pe Fiul Său, ei Îlucid chiar și pe Acesta. Parabola viticultorului din Marcu 12 face aluzie la aceasta: Dumnezeu Își trimite slujitorii (în imagine) de mai multe ori, pentru a-Și câștiga poporul. Când totul a fost în zadar și poporul a rămas ostil, El L-a trimis pe Fiul Său preaiubit. Dar oamenii au fost ostili și față de Acesta: „L-au luat și L-au omorât și L-au scos afară din vie” (Marcu 12.8).

Vrăjmășia omului își are rădăcinile în voința sa, iar această voință este și rămâne îndreptată neschimbabilă împotriva lui Dumnezeu. Deoarece această vrăjmășie nu era schimbabilă, acest om (vechi) a trebuit să fie înlăturat dinaintea lui Dumnezeu și a trebuit să fie adusă o nouă creație, astfel încât vrăjmășia omului să poată fi înlăturată. În moartea lui Hristos, omul (vechi) a fost eliminat dinaintea lui Dumnezeu. Romani 6.6 exprimă această idee astfel: „*Omul nostru cel vechi a fost răstignit cu El*, pentru ca trupul păcatului să fie desființat, ca noi să nu mai slujim păcatului”. Acesta este motivul pentru care suntem, de asemenea, chemați „să omorâm mădularele noastre, cele de pe pământ” (Coloseni 3.5). Deoarece am primit o natură nouă și am devenit copii ai lui Dumnezeu, vrăjmășia a fost anulată, iar prietenia i-a luat locul. Acesta este motivul pentru care suntem capabili să-L iubim pe Dumnezeu și să ne simțim confortabil în prezența Sa.

Este posibil să fi înțeles cu mintea *semnificația* împăcării, dar vom înțelege *esența* împăcării numai dacă vom înțelege cu adevărat cu inima ceea ce a făcut Dumnezeu: „El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4.10).

Introducere

Ispășirea, așa cum am menționat mai sus, nu înseamnă același lucru cu împăcarea - sunt două cuvinte diferite în textul de bază - dar prin ispășire Dumnezeu a pus bazele împăcării: să ne aducă dintr-un loc îndepărtat în apropierea Sa și să ne transforme din vrăjmași în copii. Păcatele sunt *ispășite* (*îndepărtate*), dar oamenii sunt *împăcați*, adică îndepărtarea este înlocuită cu apropierea și vrăjmășia cu prietenia respectiv înfierea și filiația.²⁴

Prin urmare, împăcarea cuprinde două aspecte: pe de o parte, este înlăturată vrăjmășia noastră, iar pe de altă parte, îndepărtarea de Dumnezeu, pe care păcatele noastre au determinat-o. Dacă doar vrăjmășia ar fi fost înlăturată, dar nu și păcatele noastre, aceasta nu ar însemna că Dumnezeu ar trebui să Se bucure de noi și, cu siguranță, nu ar însemna că ne-am simțit confortabil în prezența Sa. Da, poate că Dumnezeu nu ar mai trebui să Se uite la noi cu tristețe. Dar acum, nu numai că nu mai suntem vrăjmași; ci și muntele de păcate, care ne despărțea de Dumnezeu, a fost îndepărtat. Acesta este motivul pentru care putem fi aproape de Dumnezeu - și aceasta fără griji. Și pentru că am devenit unii care Îl iubesc pe Dumnezeu, Dumnezeu ne poate privi acum cu bucurie.

După ce Dumnezeu timp de câteva mii de ani a făcut totul pentru a arăta că omul este de neîmbunătățit²⁵, El l-a eliminat pe primul om prin moartea lui Hristos pe cruce. Pentru El, doar al doilea om, care a venit în lume prin Hristos, contează acum. Prin urmare, omul poate fi plăcut înaintea lui Dumnezeu doar dacă aparține celui de-al doilea Om, adică dacă posedă natura acestuia prin nașterea din nou (compară cu Ioan 3.3,6).

De ce este necesară împăcarea?

În paradis, omul nu l-a ascultat pe Dumnezeu, încălcând porunca lui Dumnezeu. Acesta este modul în care păcatul (ca principiu rău) a venit în lume prin căderea în păcat. Dar nu numai atât: deoarece păcatul a pătruns în natura sa, omul a provocat și o înstrăinare între el și Dumnezeu. Părtășia nu mai era ușor posibilă. Omul s-a ascuns de Dumnezeu, astfel încât Dumnezeu a trebuit să-l cheme sau să-l caute pe om: „Unde ești?” (Geneza 3.9). Din cauza păcatului său, omul nu s-a mai simțit confortabil în prezența lui Dumnezeu și s-a îndepărtat de Dumnezeu. Ceea ce crease Dumnezeu fusese stricat și înstrăinat de Dumnezeu. Prin urmare, trebuie să fie readus într-o stare

²⁴ Pentru un studiu mai detaliat vezi articolul [«Der Unterschied zwischen Sühnung und Versöhnung»](https://www.soundwords.de/ro/diferen-a-intre-ispasire-i-impacare-a18240.html) de Stephan Isenberg pe www.soundwords.de, tradus <https://www.soundwords.de/ro/diferen-a-intre-ispasire-i-impacare-a18240.html> și [«Ein Word über Versöhnung, Sühnung und Stellvertretung»](https://www.soundwords.de/ro/ein-word-ueber-versoenung-suehnung-und-stellvertretung) tradus [«Un cuvânt despre împăcare, suplinire și ispășire»](https://www.soundwords.de/ro/ein-word-ueber-versoenung-suehnung-und-stellvertretung) din Botschafter des Heils.

²⁵ Vezi articolul [«Wie verderbt ist der Mensch»](https://www.soundwords.de/ro/wie-verderbt-ist-der-mensch), tradus [«Cât este omul de stricat?»](https://www.soundwords.de/ro/wie-verderbt-ist-der-mensch) de pe blogul www.soundwords.de

Introducere

în care să îndeplinească scopul pentru care a fost creat: și anume, să servească la glorificarea lui Dumnezeu.

Chiar în capitolul următor (Geneza 4.16), citim despre Cain, că acesta s-a îndepărtat de Dumnezeu chiar mai mult decât părinții săi: „Cain a ieșit de la fața DOMNULUI”. Vrăjmășia lui Cain față de Dumnezeu se manifestase deja atunci când s-a mâniat pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu a privit la jertfa lui Abel, dar la jertfa lui n-a privit. Vrăjmășia lui s-a extins apoi la fratele său și, în cele din urmă, a mers atât de departe încât și-a ucis fratele. Răutatea omului a devenit atât de mare încât „Domnului I-a părut rău că făcuse pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Sa” (Geneza 6.6). În cele din urmă, Dumnezeu a trimis potopul și a distrus toți oamenii, cu excepția lui Noe și a familiei sale.

După ce Dumnezeu a dat exercitarea autorității în mâna lui Noe, vedem cum omul a eșuat în privința aceasta chiar în timpul vieții lui Noe și nu s-a putut stăpâni nici măcar pe sine (Geneza 9.21,22). Restul istoriei omenirii este plin de modul în care omul a abuzat de autoritate. Guvernarea și autoritatea în mâinile omului au fost, de asemenea, folosite pentru a mări îndepărtarea de Dumnezeu. Mâinile omului ar trebui de fapt să servească pentru a face voia lui Dumnezeu, astfel încât omul să fie spre onoarea lui Dumnezeu (Isaia 43.7). Dar, în schimb, vrăjmășia omului față de Dumnezeu a crescut tot mai mult. După cum am menționat deja, aceasta poate fi văzut și în modul în care Israel i-a tratat pe mesagerii lui Dumnezeu, care ar fi trebuit să aducă poporul înapoi la Dumnezeu. În cele din urmă, vrăjmășia omului față de Dumnezeu a atins apogeul atunci când Domnul Isus a venit pe pământ. El Însuși a trebuit să spună: „M-au urât fără temeii” (Ioan 15.25; compară cu Psalmul 69.5). Ura lor a culminat cu strigătul: „Răstignește-L, răstignește-L!” (Luca 23.21; Ioan 19.6). Dragostea lui Dumnezeu nu a făcut decât să scoată și mai clar în evidență vrăjmășia omului.

Toate acestea arată cât de mult era nevoie pentru a înlătura vrăjmășiei și înstrăinării și pentru a restabili onoarea lui Dumnezeu. Dacă starea de vrăjmășie și înstrăinare ar fi rămas așa cum era, satan ar fi avut motive să se bucure și să sărbătorească un triumf. Ar fi reușit să smulgă creația de la Dumnezeu.

Câtă înțelepciune și dragoste din partea lui Dumnezeu pentru a găsi o cale, în conformitate cu dreptatea și sfințenia Sa, de a-l aduce pe om, care nu dorea să fie adus înapoi, într-o stare de împăcare! Împăcarea înseamnă acum, că lui Dumnezeu nu-I mai pare rău și nu Se mai mâhnește în inima Sa când se uită la credincioși. Bucuria inimii Sale este astăzi mai mult decât o compensare pentru durerea pe care a simțit-o cândva.